

Ach to naše „chodenie do kostola“
*je názov duchovného povzbudenía, ktoré v čase epidémie koronavírusu
napísal košický administrátor vladyka Cyril Vasil', SJ.*

Ach to naše „chodenie do kostola.“

Jedna z najťažších rodičovských výčitiek, ktorú som kdesi začul bola:

„...no, prečo ma neprídeš navštíviť, nevieš si nájsť čas, aby si sa so mnou porozprával a keď aj prídeš, tak len akoby nasilu a myslou si inde, ... ale počkaj, počkaj, ...raz možno by si rád aj prišiel a už nebudeš môcť.“ Ťažká výčitka.

Možno posledný spôsob ako pripomenúť zanedbávanie lásky, áno aj tej povinnej, ale ktorá by nemala byť len povinnosťou. Koľkokrát sa aj nám, ktorí sa označujeme za veriacich, stalo, že sme návštevu chrámu v nedeľu chápali takmer len ako splnenie si akejsi nevyhnutnej a nudnej povinnosti.

Prečo vlastne „chodíme do kostola“?

- aby babka nedudrala,
- aby mi žena nevyčítala, že pôjde sama,
- aby som mohol ísť na birmovku, tak mi pán farár musí podpísať zošitok s účasťou,
- aby ma na dedine neohovárali,
- aby som si konečne mala kde obliecť nové šaty aj s lodičkami, ktoré k nim ladia,
- pretože sa aspoň stretnem s kamarátmi ...

A ako často sme, žiaľ, dávali znamienko rovnosti medzi vierou v Boha a tzv. chodením do kostola? Na niektorých dedinách, zvlášť pre chlapov išlo niekedy už ani tak o „chodenie do kostola“ ale, väčšinou v lete, skôr o „chodenie ku kostolu“.

V týchto týždňoch na Slovensku ustalo „chodenie do kostola“. Čo to znamená? Že by sa preto mala považovať za stratenú naša viera? Vôbec nie – práve naopak. Je na nás, aby sme si urobili skutočný test našej viery, aby sme sa nad ňou zamysleli, aby sme si ju obnovili a posilnili.

Nie som jediný, kto sa nad našim „chodením do kostola“ zamýšľa. Ktosi mi dnešnú situáciu úprimne komentoval takto: „Z neustáleho sledovania správ som už vystresovaný, z vysedávania pred počítačom ma už bolia oči a tento dlhší nútený pobyt s rodinou, mi už začína byť tiež tak trochu na nervy. Nikto ma už ani nenaháňa do kostola, nikto ma už ani nekontroluje. Ale nielenže nemusím ísť. Už ani nemôžem. Dnes kvôli zdravotnému zákazu, zajtra možno preto, že budem v karanténe, pozajtra možno preto, že budem chorý, popozajtra možno preto že ... ale no... nestrašte!

Aj vy biskupi mi cez internet odkazujete, že vraj takto mám teraz viac času na modlitbu. Možno mám viac času, ale úprimne povedané, neviem či mám aj viac chuti. Aj keď sa snažím, akosi mi to nejde, akosi si neviem vytvoriť atmosféru a sústrediť sa. Hovorí sa ale, že všetko zlé je na niečo dobré. V tomto núdzovom režime si stále viac uvedomujem, aké je dôležité spoločenstvo, aká múdra je skúsenosť cirkvi zo spoločnou modlitbou, aká krásne je prežívať spoločné slávenie liturgie, ako dobre sa modlí na posvätnom mieste, v tichu, či šere toho chrámu, ktorý stavali moji predkovia, ktorý aj ja udržiavam a skrášľujem. Pane Bože daj, aby som sa k tomu všetkému mohol čo najskôr vrátiť. Už teraz budem robiť všetko, čo je v mojich silách, aby som plnšie prežíval moju vieru, ale sľubujem ti, že po tomto pôste od „chodenia do kostola“ bude pre mňa „chodenie do kostola“ nielen povinnosťou, ale niečím, na čo sa budem tešiť a využívať v čo najhojnejšej miere. Len keby som už čím skôr mohol...“

Čo na to všetko povedať? Spolu s pisateľom sa aj ja už teraz teším, že sa čoskoro stretneme v našich chrámoch... Už aby to bolo... čo najskôr ... bezpečne ... všetci – a som si istý, že po tejto terajšej skúsenosti to už nebude len o „chodení do kostola“...